

REMAKE

1988

2011

FOTO: MARLEEN DANIELS

JEAN-JACQUES DE GUCHT

HETZELFDE MODEL, DEZELFDE OUTFIT, HETZELFDE DECOR, ZOVEEL JAAR LATER.

HET IS ZO'N GEPOSEERDE FOTO AAN DE KUST, gemaakt door een fotograaf. Die gaf je dan een kaartje van zijn winkel, waar je het resultaat kon komen bekijken en eventueel kopen.

VANAF MIJN GEBOORTE GINGEN WE IEDER JAAR IN DE ZOMERVAKANTIE NAAR KNOKKE. Voor mensen met een druk leven als mijn ouders was dat ideaal: slechts honderd kilometer naar Brussel, dus konden ze snel op het werk zijn als dat nodig was. En wij konden de hele dag ravotten met vriendjes, rond de strandkabine die we huurden.

IK HERINNER ME VOORAL DAT UREN TOEN ECHT UREN DUURDEN, en dagen dagen. Als je ouder

wordt, vliegt de tijd veel sneller voorbij. Wat is dat nog, juli en augustus? Toen duurde een zomervakantie eeuwig. En gelukkig maar, want ook schooldagen duurden eeuwig.

ALS JE VIER BENT, IS ALLES NIEUW EN OVERWELDIGEND. Naar het vuurwerk gaan, bijvoorbeeld. Ik wil dat vermogen om verwonderd te worden niet helemaal kwijt, alleen maar omdat ik volwassen ben.

MIJN SWEATER IS ROOD, TJA, MAAR WEL MET EEN BLAUW BIEZEKE hè, althans op het origineel. Van politiek was er op die leeftijd uiteraard nog geen sprake, ook al was mijn vader toen al Europarlementslid. Die microbe heb ik pas ontdekt op de VUB, bij het Liberaal

Studentenverbond. Maar ergens kregen we het ook als kind toch al mee. Tijdens het avondeten gingen de gesprekken altijd ergens over, **MIJN OUDERS SPRAKEN HEEL OPEN OVER DE GROTE THEMA'S VAN HET LEVEN.** Ze stimuleerden ons om onze mening te formuleren. Ook over kunst.

Een klassieke anekdote bij ons thuis is dat mijn moeder ons meenam naar een tentoonstelling van Miró, hopen dat die felle kleuren ons zouden aanspreken, en dat wij het achteraf alleen maar hadden over de gigantisch grote voeten van een meneer die daar rondliep. Ik zei het toch, dat het de jaren van verwondering waren? (sdf)

JEAN-JACQUES DE GUCHT IS SENATOR